

ЛОРЪН
ОЛИВЪР

Крайт на трилогията
„Делириум“, „Пандемониум“

РЕКВИЕМ

Бестселър на Ню Йорк Таймс,
Ю Ес Ей Тудей
и Пъблишърс Уикли

enthusiast
Teen's Books

Lauren Oliver
Requiem

Copyright © 2013 by Laura Schechter

Лорън Оливър
Реквием

© Маргарита Терзиева, преводач, 2014

© Виктор Паунов, художник, 2014

© **Enthusiast** – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-143-7

ЛОРЪН ОЛИВЪР

Реквием

Роман

*Превела от английски
Маргарита Терзиева*

enthusiast
Teen's Books
София, 2014

Слузките, героите и диалозите в тази книга са художествена измислица. Всяка прилика с реални събития и личности е случайна.

Моля жителите на град Портланд, щата Мейн, и заобикалящите го области да ме извинят за неточностите и преекспонирането на местности от това прекрасно място.

*На Майкџа,
който събори стените*

Лена

Отново започнах да сънувам Портланд. Алекс се появи, възкръснал от мъртвите, но някак изроден, преобразен в чудовище, като онези от историите за призраци, които си разказвахме като деца, и миналото се завърна. При най-малко невнимание от моя страна то подава главата си през пукнатините на съзнанието ми и протяга хищни пръсти към мен.

През целия ми съзнателен живот са ме предупреждавали за това: за тежестта в гърдите, за кошмарните сънища, които те следват дори и когато не спиш, ако не се излекуваш.

„Предупреждавах те“, казва леля Каръл в главата ми.

„Казвахме ти“, поклаща глава Рейчъл.

„Трябваше да останеш.“ Това е Хана, гласът ѝ достига до мен през времето, през плътните слоеве на паметта ми и протяга безплътна ръка към сърцето ми, докато потъвам бавно в тъмните води на подсъзнанието си.

След прехода от Ню Йорк Сити до северните части на страната от нас оцеляха около двайсетина души: Рейвън, Так, Джулиан, Дани, Гордо и Пайк, плюс петнайсет други, готови да си мълчат и да изпълняват командите на първите.

И Алекс. Но не моят, а друг, непознат Алекс, Алекс, който никога не се усмихва, не се шегува, дори не говори.

Останалите, онези, които използваша склада до Уайт Плейнс за база, се разпиляха на юг и на запад. Складът беше опразнен и изоставен. Сега вече никъде не е безопасно за нас. Не и след спасяването на Джулиан. Джулиан Файнман е символ на свободния от делириум свят, затова е много важен за тях. Зомбитата ще го преследват, докато го хванат. Искат да му източат кръвта, за да дадат урок на останалите.

Затова трябва да си отворяме очите на четири, да не се отпусваме нито за миг.

Групата знае, че Ловеца, Брам, Лу и още няколко души от старата база в Рочестър ще ни чакат малко по-на юг от Покипси, ето защо бързаме натам. Отнема ни почти три дни да покроем разстоянието, защото се налага да заобикаляме пет-шест града на валидните.

Но ето че гората неочаквано свършва и ние се оказваме на ръба на огромно бетонно пространство, насечено от дебели пукнатини, по което все още личат призрачно бледите линии на отделните паркоместа, и това му придава вид на бяла паяжина. По него все още могат да се видят ръждясали коли, лишени от различни неща – гуми, врати и други метални части. От това разстояние ми изглеждат дребни, дори смешни, като захвърлени детски играчки.

Паркинът несъмнено е стар, бетонната му основа се лее като сива вода във всички посоки, опирайки в голяма конструкция от стомана и стъкло – очевидно някогашен търговски център, пред който има нацвъкан от птиците знак. На него пише със силно наклонени букви: МОЛ ЕМПАЙЪР СТЕЙТ ПЛАЗА.

Щом зърваме нашите, аз, Так и Рейвън хукваме към тях, полудели от радост. Брам и Ловеца също се затичват към нас и ни пресрещат по средата на паркинга. Скачам в прегръдките на Ловеца и започвам да се смея, да пищя от радост. Той ме вдига във въздуха и ме

завърта в прегръдките си. Всички се смеем като луди, викаме, крещим и говорим възбудено един през друг.

Ловеца ме пуска на земята, но аз оставям едната си ръка на врата му, да не би да ми изчезне пак. Другата ми ръка се протяга и прегръща Брам, който в този момент стиска ръката на Так, и не знам как става, но в един миг всички се накачулваме един върху друг и се завъртаме с преплетени на слънцето тела.

– Брей, брей, брей! Я виж какво ни донесе котаракът! – чуваме някой да казва.

Спираме с игрите и се обръщаме към Лу, която крачи към нас, ухилена до уши. Забелязвам, че косата ѝ е пораснала, вече подскача по раменете ѝ, въпреки че тя я е пригладила плътно покрай ушите си.

Поемам въздух с пълни гърди. За първи път от дни се чувствам истински щастлива.

Кратките месеци, прекарани далеч един от друг, са променили Ловеца и Брам. Против всяка логика сега Брам е по-тежкият. По тгълчетата на очите на Ловеца са се образували нови бръчки, въпреки че усмивката му си е все така по момчешки широка.

– Как е Сара? – питам аз. – Тук ли е?

– Сара остана в Мериленд – отвръща Ловеца. – Базата там е голяма и стабилна и няма да се налага да пътува. Съпротивата се опитва да се свърже със сестра ѝ.

– А къде са Дядо и останалите? – питам с половин уста. Нещо стяга гърдите ми, сякаш огромни лапи са ги стиснали и не ми позволяват да дишам.

Брам и Ловеца се споглеждат бързо.

– Дядо не преживя пътуването – отговаря кратко Ловеца. – Погребяхме го до Балтимор.

Рейвън поглежда встрани и плюе на земята.

– Другите са добре – добавя бързо Брам, протяга ръка и докосва с пръст белега зад ухото ми, същия, който ми позволи да се присъединя към съпротивата. – Изглежда добре – установява той и ми намига.

Решаваме да се установим тук през нощта. Близо до мола има вода, а разрушените къщи и бизнес сгради

наоколо крият в себе си много полезни неща. Намираме няколко зарити под камъните консерви, ръждясали инструменти, дори и една пушка, Ловеца я забеляза пръв. Затрупана под пластове мазилка, тя подаваше дулото си между копитата на един елен. Хенли – ниска тиха жена с дълга побеляла коса – вдига температура и ние решаваме да ѝ дадем време да се пооправи.

Но към края на деня започва спор: къде да отидем.

– Може да се разделим – предлага Рейвън, клекнала до мястото, което по-рано през деня разчисти, за да запали огън. Сега разпалва съчките с една дълга обгорена пръчка.

– Колкото по-голяма е групата, толкова по-безопасно е – възразява Так.

Забелязвам, че е свалил одеялото от гърба си и е само по тениска, издута като балон над огромните му мускули. Времето се затопля с всеки изминал ден, гората постепенно се събужда за нов живот. Всяка наша клетка усеща приближаването на пролетта, усеща как светът се раздвижва, както се раздвижва диво животно след зимен сън, и издишва горещия си дъх.

Но вечер, когато слънцето залязва, отново застудява и Пустошта потъва в дългите лилави сенки на дърветата. Нощем все още си е зима.

– Лена – вика ме Рейвън и аз ставам, загледана в огъня. Очите ми са привлечени от къдравите езици на пламъците около и между клонките, боровите иглички и чушливите от студа листа. – Иди да видиш как върви работата с палатките. Скоро ще се стъмни.

Рейвън реши да запали огъня в плиткото дере на някаква вече пресъхнала река, за да е на завет, не ѝ се искаше да разпъваме палатките съвсем близо до търговския център и призрачните му развалини. Сега разбирам защо. Останките му се издигат над редиците от дървета и приличат на безформени черни фигури с празни очи, като космически кораб на извънземни.

На дваветина метра нагоре по насипа виждам Джулиан да помага за разпъването на палатките. Стои с гръб

към мен, облечен само по тениска с къс ръкав. Давам си сметка, че едва от три дни е в Пустошта, но колко много го промениха те! Косата му е като разплетена кошница, от която стърчи едно листо, виждам го точно зад лявото му ухо. Странно, въпреки че три дни са малко време, сега ми изглежда по-слаб. Причината сигурно се крие в това, че вече живее на открито, сред диваци, носи дрехи не по мярка и е част от постоянно напомнящата за крехкостта на живота ни природа. Спирам и го наблюдавам как завързва едно въже към близкото дърво и го затяга здраво. Палатките ни са стари, многократно късани и кърпени и не могат да стоят без допълнителна опора. Трябва да ги връзваме между дърветата и въпреки това те се клатят като лодки на вятъра.

Гордо кръжи около Джулиан и кима одобрително. Приближавам няколко крачки и питам:

– Имате ли нужда от помощ?

Гордо и Джулиан се обръщат.

– Лена! – Лицето на Джулиан светва, но когато разбира, че нямам намерение да отида при него, отново посивява.

Нещо ме бодва в сърцето. Доведох Джулиан тук, на това чуждо за него място, а сега нямам какво да му дам.

– Няма нужда – обажда се Гордо.

Косата му е яркочервена и въпреки че не е по-голям от Так, брадата му стига до средата на гърдите му.

– Вече привършваме.

Джулиан се изправя и изтрива длани в дънките си, поколебава се за момент, после идва при мен, прибирайки кичур коса зад ухото си.

– Тук е студено – казва той, когато приближава. – Върни се долу при огъня.

– На мен не ми е студено – отвърщам, но неволно потривам рамене. Студът е вътре в мен. Седенето до огъня няма да помогне. – Палатките изглеждат добре.

– Благодаря. Мисля, че вече се научих – усмихва се Джулиан, но усмивката не стига до очите му.

Три дни. Три дни го отбягвам и мълча. Знам, че в себе си се пита какво се е променило и дали нещата между нас ще се върнат по местата си. Знам, че го боли, че иска да ми зададе куп въпроси, но сам си забранява, знам също, че се опитва да задържи в себе си куп неща. Защото иска да ми даде време да се определя. Защото е добър и търпелив.

– Изглеждаш много добре на тази светлина – измърморва Джулиан.

– Какви ги дрънкаш, да не си ослепял?

Казвам го като шега, но гласът ми прозвучава някак грубо в разредения нощен въздух.

Джулиан поклаща глава, сбърчва вежди и поглежда встрани. Яркожълтото листо все още е в косата му, точно зад лявото ухо. Отчаяно се боря с желанието си да протегна ръка, да го извадя, да прокарам пръсти по светлите кичури и това да предизвика спонтанен смях и у двамата. „Това е Пустошта – ще му кажа, – бас държа, че не си си я представял такава.“ А той ще сплете пръсти в моите, ще ги стисне и ще отвърне: „Какво щях да правя без теб?“

Но не мога да го направя. Не мога да помръдна дори.

– Имаш листо в косата си.

– Какво имам? – стряска се Джулиан, сякаш го изваждам от дълбок сън.

– Листо. В косата.

Той прокарва нервно ръка по косата си.

– Лена, аз...

„Бум.“

Изстрелът ни стряска и без да искаме, подскачаме и двамата. Птиците на дървото зад Джулиан хвъркват, за миг закриват небето над нас, после се пръскат встрани и образуват различни фигури. Някой се провиква:

– Божичко!

След миг Дани и Алекс изникват от гората зад палатките и всички си отдъхваме. И двамата са с препасани през гърдите пушки.

Гордо се изправя.

– Елен ли беше? – провиква се към тях.

Слънцето вече се крие. Косата на Алекс изглежда почти черна.

– Беше прекалено голямо за елен – казва Дани, едра жена с широки рамене, голямо плоско чело и бадемови очи. Напомня ми на Миако, която почина миналата зима, преди да отпътуваме на юг. Изгорихме я в един мразовит ден точно преди първия сняг.

– Да не е била мечка? – пита Гордо.

– Може – отвърща кратко Дани.

Тя е по-корава от Миако. Пустошта я е закалила като стомана.

– Свалихте ли я?

– Май само я ранихме – отговаря Дани. – Не знам къде я улучихме, но не беше достатъчно точно да я свалим.

Алекс мълчи, изобщо не отчита присъствието ми. Продължава напред между палатките, минава толкова близо до мен и Джулиан, та ми се струва, че усещам аромата му – онзи познат ми още от Портланд аромат на трева и сухи клонки, от който ми се доплаква и ми се приисква да заровя лице в ризата му и да напълня гърдите си с неговия мирис.

Той тръгва към насипа край реката и в същия момент оттам се разнася гласът на Рейвън:

– Вечерята е готова. Или идвайте, или оставете гладни.

– Да вървим – подканя ме Джулиан и докосва с върховете на пръстите си лакътя ми. Нежно. Търпеливо.

Краката ми поемат по насипа. Момчето, което стои до силния огън, прилича на размазана от дима сянка. Ето какво е Алекс сега: една сянка. Една илюзия.

През тези три дни не ме заговори нито веднъж, дори не ме погледна.

Лорън Оливър
РЕКВИЕМ

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Виктор Паунов*
Предпечат *Митко Ганев*
Американска. Първо издание

Формат 60×90/16
Печатни коли 21

ISBN 978-619-164-143-7

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комуникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Хеликс Прес“ ЕООД

Най-добрата книга на годината на „Амазон“
Вълнуващият край на трилогията „Делириум“,
„Пандемониум“, „Реквием“ е впечатляваща
смесица от постоянен екшън и забранена
романтика в едно утопично общество.

Зараждащият се бунт в „Пандемониум“ е запалил тотална революция в „Реквием“ и Лена и нейните приятели от Съпротивата са в центъра на борбата. Джулиан се спасява от смъртната присъда и всички намират убежище в пустощта. Но тази дива територия вече не е безопасно място. Пукнатините в защитата на невалидните стават все по-големи и по-големи, а правителството не може да отрича съществуването на врага. Регулатори са плъзнали из всички погранични територии със заповед да убият и последния бунтовник.

И докато Лена се скита из опасната пустощ, най-добрата ѝ приятелка Хана живее на безопасно място в Портланд, като годеница на новия кмет.

Лена и невалидните трябва да се впуснат в последната битка на живот и смърт срещу „излекуваните“. Изправено пред опасностите, момичето преживява много емоционално появата на първата си любов, Алекс, когото Лена е смятала за мъртъв. А сега до нея е Джулиан, който също се бори за сърцето ѝ. Кого ще избере Лена, ако изобщо оцелеят след финалния шурм на революцията?

